

TRIO

ALFONZ GSPAN

Ko da je sen razgibal zavese
 diha poletni večer v sobano
 in lije med cvetje trpko omamo:
 čudežen spoj rož in ciprese.

Nič se ne zgane, vse v spev strmi,
 ko da prihaja od onkraj sveta,
 le ob lestencu metulj plahuta:
 na žametnih krilih — zlate oči.

On, visok in teman, na klavir igra
 — kolikšen čar je sleherni zvok —
 in preko njegovih marmornih rok
 val mesečine hladno lesketa.

Kraj moža njegova gospa stoji,
 — na ramenu mu dremlje prosojna dlan —
 in skozi svileni pajčolan
 ji kristalna solza blesti.

A tretji se je ob steber naslonil
 in pogled se mu je v daljo izgubil:
 O, da bi vsaj enkrat te ustne poljubil,
 potem pa za vselej v pozabo utonil.

BALADA

ALFONZ GSPAN

Med trstičjem veter blodi,
 plaho toži, milo toži,
 ko da bi na dnu jezera
 drobno dete vzdihovalo.

Dete se je prebudilo,
 zajokalo je tak milo,
 da se vitez je ustavil
 in prisluhnil bedni tožbi:

Po gladini vitez hodi
 in za sabo zvezde vodi,
 zelen ščit in svilen plašč
 se bleščita na valovih.

„Nekaj čujem! — Ptica, kali,
 se boji ujede, ali vali
 v ločju tako plačejo;
 morda veter se je ujel med smreke?“

Mlado mater v svet je gnalo
 ljudstvo, ki za njo kazalo...
 Dete v cunje je povila,
 ga na produ je pustila,

A na produ dete joče:
 „Kje je mati, kje je oče,
 da bi me v naročaj vzela,
 da bi toplo me objela...“

da bi voda, ko narase
 nebogljenca vzela vase:
 da bi kletve ga otela
 trdosrčne domačije.

Vitez je te vzdihе slišal,
 val je proti bregu vzdignil,
 vzal na ščit je ubogo dete
 in ga v zvezdnat plašč ogrnil.

Med trstičjem veter blodi,
plaho toži, milo toži,
ko da bi na dnu jezéra
drobno dete se jokalo . . .

KAVARNIŠKA ELEGIJA

A L F O N Z G S P A N

Vse tiste ure,
ki so mimo nas hitele,
bledične kakor jetična dekleta,
v haljine dima pravljичno odeta,
vse tiste ure
smo obraz v obraz
drobili v nič svoj spomladanski čas.

Vse tiste ure,
ki so slavci jih prepeli
na rožnih grmih
v svetlo mesečino,
vse tiste ure,
nihajoče v temino
so z votlimi očmi v nas strmele.

Vse tiste ure,
ki zdaj tiho spijo
pod skalnatim pokrovom gluhih let,
vse tiste ure,
trudne zmedenih besed,
mladí smo v dimu premedleli
kakor brez luči jalov cvet.

JESEN V KASARNI

P I S M O — L. M R Z E L

Rad bi ti pisal, pa nimam odkod. Za vse stvari na svetu mora človek imeti vsaj majhen kot — še kadar bi rad umrl, je dobro, da si nekje in da si lahko vsaj zadnjo minuto sam — jaz pa sedim tu, kakor da nisem nikjer, meni sta ugasnila prostor in čas. Lep dan je danes, nedelja je v mestu, ptice letijo čez nebo na jug. Zame pa nikamor ni